

เส้นชีวิต

นำเสนอเมื่อ : 5 พ.ค. 2552

ใครกำหนดเส้นชีวิต ?

หลายคนเชื่อว่า ชีวิตของเขาถูกกำหนดแล้วจากโชคละชะตา แต่หลายคนปฏิเสธความเชื่อแรก พร้อมกับยืนยันว่าทุกก้าวของชีวิต ไม่มีใครเป็นผู้กำหนด มีเพียงแต่เขาเป็นผู้ขีดเส้นชีวิตของเขาเอง

คุณคิดว่าความคิดแรกหรือความคิดสองถูกต้องครับ

แต่สำหรับผม เส้นชีวิตของเราถูกกำหนดจากกรรมหรือการกระทำของเราทั้งในอดีต และปัจจุบัน ที่มีผลต่อ ณ วันนี้และวันข้างหน้าครับ

หลายคนอาจเถียงว่าไม่จริง เพราะไม่เชื่อใน "กฎแห่งกรรม" ตามหลักพุทธศาสนา แต่หากพูดตามหลักตรรกะ ความเป็นจริงทางวิทยาศาสตร์ ดูแล้วน่าจะเป็นความคิดเดียวกันครับ

เด็กชายชาวซีเกียจเรียนหนังสือ ไม่ทั้งไปโรงเรียน ไม่ทำการบ้าน และไม่เคยหยิบหนังสือเรียนอ่านแม้แต่วันเดียว พฤติกรรมของเด็กชายชาว ทำให้ 4 เดือนต่อมาเมื่อรับใบผลการเรียนพบว่า เด็กชายชาวสอบตกแทบทุกวิชา

คุณคิดว่า เด็กชายชาวสอบตกเป็นผลแห่งกรรมหรือผลแห่งการกระทำหรือเปล่าครับ

ต่อมาเด็กชายชาวเปลี่ยนพฤติกรรมตัวเองใหม่หมด ไปโรงเรียนทุกวัน และที่สำคัญตั้งใจเรียนในห้องเรียน ทำการบ้านอย่างเขาใจทุกอย่างที่คุณครูสั่ง หลังจากทำการบ้านเสร็จอ่านหนังสือทบทวนที่เรียนมาและเตรียมบทเรียนที่จะเรียนในวันรุ่งขึ้น

ผลปรากฏว่า เด็กชายชาวได้เกรด 4 ทุกวิชา

คุณคิดว่า เด็กชายชาวขีดเส้นชีวิตของตัวเองหรือเปล่าครับ

แต่หลายคนอาจเถียงว่า แต่ต้นทุนชีวิตของแต่ละคนไม่เท่ากัน เช่นเกิดในครอบครัวร่ำรวยหรือครอบครัวยากจน หรือหลายคนมีอวัยวะครบ 32 แต่บางคนมีอวัยวะไม่ครบหรือเกิน

เท่ากับว่ามีคนขีดเส้นชีวิตของเรามาแล้ว

แต่คุณคิดว่า เราไม่สามารถขีดเส้นชีวิตของเราต่อหรือครับ หลังจากที่เราก่อเกิด และมีชีวิตอยู่จนกระทั่งจากไปจากโลกใบนี้

ลองอ่านความคิดของเพื่อนร่วมโลกของเราคนนี้ดูครับ

ที่ผมได้รับการส่งต่อกันในเครื่องมือสื่อสารยุคไฮเทค น่าจะให้อะไรคิดสำหรับคนหลายคนที่มีว่แต่โทษโชคชะตาพากำหนดครับ

สมัยเด็กฯ ครูสอนศิลปะท่านหนึ่งสอนฉันเสมอว่า เวลาเราใช้ดินสอวาดภาพ เราห้ามใช้ยางลบ ตอนนั้น ฉันไม่เข้าใจจุดประสงค์ของครูสักเท่าไร รู้เพียงแต่ว่าเวลาฉันวาดภาพแล้วเส้นมันบิดเบี้ยวฉันก็อยากแก้ไขมันตรง สวย แต่ทุกครั้งที่ฉันหยิบยางลบขึ้นมาเพื่อจะลบภาพนั้น ครูของฉันก็จะเตือนถึงกติกานั้นเสมอ

สุดท้ายฉันจึงเลือกใช้วิธีต่อเติมภาพฯ นั้นไปตามจินตนาการ เช่นถ้าฉันตั้งใจวาดรูปหน้าคน แต่ฉันผลวาดดวงตากลมได้เกินไป ฉันก็จะใช้วิธีเปลี่ยนตากลมๆ นั้นเป็นแว่นตาแทน แม่ตอนนั้นฉันจะไม่เข้าใจว่าทำไมฉันจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ยางลบ และแม่มันจะไม่เคยคิดว่ารูปหน้าคนใส่แว่นตามาก่อน

แต่ฉันก็ได้รูปหน้าคนตามที่ต้องการ แถมยังภูมิใจว่า ฉันสามารถวาดภาพฯ นั้นด้วยความมั่นใจ และไม่ต้องใช้ยางลบลบภาพเลยสักครั้ง

เวลาผ่านไป ฉันโตขึ้น ฉันเรียนรู้ว่า สิ่งที่ครูสอนวันนั้น แท้จริงแล้วมันปลูกฝังนิสัยหนึ่งให้กับฉัน นั่นคือ การเข้าใจธรรมชาติของความผิดพลาด

ความผิดพลาดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนทุกคน และในชีวิตหนึ่งก็มีหลายครั้งที่ฉันได้พบมันโดยไม่ตั้งใจ สิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันยอมรับความผิดพลาดเหล่านั้นและรวบรวมสติเพื่อแก้ไขปัญหาดังๆ ได้ ก็คือ การที่ฉันเข้าใจว่า ธรรมชาติของความผิดพลาด คือการที่มันเกิดขึ้นแล้วจะคงอยู่อย่างถาวรฉันไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ยางลบ ลบความผิดพลาด แต่ฉันจำเป็นต้องใช้สมองต่อเติมแก้ไขภาพวาดของฉันให้สมบูรณ์ด้วยตัวเอง

ดังนั้น ถ้าความผิดพลาดมันเกิดขึ้นกับเราแล้ว การที่เราจะมานั่งร้องไห้ร้องไห้ให้อ่อนวอนขอหากฎเพื่อใช้ยางลบกลับไปลบแก้ไขมันนั้นย่อมเป็นไปได้ สิ่งเดียวที่จะทำได้ ก็คือรู้จักพลิกแพลงแก้ไขสิ่งเหล่านั้นด้วยสติ และวาดภาพของตัวเองต่อไปด้วยความระแวดระวังมากขึ้น

ทุกคนมีดินสอหนึ่งแท่งเพื่อจะวาดภาพชีวิตของเราให้สวยงาม แต่เราไม่มียางลบสักก้อนที่จะเอาไปลบสิ่งที่เราทำผิดพลาดมาแล้วได้ ดังนั้นเราต้องตั้งใจ และมีสติทุกครั้งที่เราลากเส้น และถึงแม้ภาพที่เราวาดจะออกมาไม่เหมือนกับภาพที่เราฝันไว้สักเท่าไร แต่มันก็มาจากมือของเรา เราควรจะมีใจกับมันได้เสมอ ไม่ต้องกลัวหรอก แม่ว่ารู้ตัวสักวันหนึ่ง เราอาจลากเส้นบิดเบี้ยวไปบาง เพราะถึงอย่างไรฉันเชื่อว่า ถ้าสมองและหัวใจของเราทำงานอย่างเต็มที่ ภาพชีวิตของเราก็จะงดงามได้ โดยไม่ต้องใช้ยางลบ

เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มันเป็นไปแล้วได้ แต่เราสามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ครับจากการกระทำของเราเอง

ฉัฒมทินน(2 ส.ค. 51 2050)